

1121 1. Beh. af Lovf. om Beskatn. af indentl. Roesukker.

1122

mer mig, at Prisen paa dette Raastof for Sukkerfabrikerne selvfølgelig maa rette sig efter de almindelige Love for Produktionen, nemlig Lovene for Tilbud og Søgning. Det forekommer mig at være ligefrem givet, at dersom man ikke kan tilvejebringe det tilstrækkelige Kvantum af Røer til Sukkerfabrikerens Drift ved at hyde Producenterne 40 Sk. pr. Centner, saa vil Fabrikanten, for saavidt han ikke vil have sin Fabrik staaende stille, ligefrem være nødsaget til at hyde Producenten den Pris, for hvilken denne kan og vil producere. I Virkeligheden reducerer det hele Spørgsmaal sig jo til noget meget lidt, naar der kun er Tale om en meget lille Beskyttelse i en meget kort Tid; men jeg tror dog, at man maa slaa fast, at det bliver Fabrikterne og ikke Producenterne, der komme til at nyde godt af enhver Eftergivelse i Skatten.

Melchior: Jeg skal kun bemærke, at jeg tror, at Regjeringen har stillet sig paa et fuldkommen rigtig Standpunkt ved de Afgiftsbestemmelser, den har bragt i Forslag ved Indbringelsen af denne Lov. Naar jeg ikke tidligere har taget Ordet, er det fordi jeg nærmest har betragtet den hele Sag som et Agerbrugsspørgsmaal. Det har staaet for mig saaledes, at det var af Vigtighed at afgjøre, om det var Noget, der særlig kunde interessere Agerbruget, at den her omhandlede Produktion blev fremhjulpen, og jeg skal tilføje, at hvis man kom til det Resultat, at det var særdeles ønskeligt for Agerbruget at fremme denne Produktion, saa vilde jeg slet ikke have Noget imod, om Regjeringen gif frem som slet er i andre Lande, saa at den først succesfuld f. Ex. i Løbet af 5 Aar, lod den fulde Skat indtræde og derved gav Agerbruget Leilighed til at sætte sig ind i de Forhold, der vedvære Tilvejebringelsen af Sukkerroer. Jeg har imidlertid kun hørt det udtale fra en enkelt Side, at Sukkerroedyrkningen er særdeles vigtig for Agerbruget. Naar det er blevet sagt, at en Væmpelse i Afgiften kun vilde komme Fabrikanten og ikke Agerbruget til Gode, da kan jeg paa ingen Maade være enig deri. Jeg er vis paa, at hvis Fabrikationen f. Ex. var fri, saa vilde Agerbruget faae den Naance, der fulgte af, at Fabrikanten var i Stand til at betale mere for en Tønde Røer, end han vilde være i Stand til, naar hans Sukker blev beskattet. Jeg skal endnu kun gjen tage, at jeg ikke kan gaa ind paa at betragte det hele Spørgsmaal fra et rent industrielt Standpunkt; jeg betragter det som et rent og bart Agerbrugsspørgsmaal, og de Udtalelser, der maatte komme fra ærede Landmænds Side i denne Sag, vilde

for mig have den allerstørste Betydning. Iøvrigt kan jeg ikke se Andet, end at de Principer, der indeholdes i Loven, i det Hele ere rigtige. Hvad Kontrolbestemmelserne angaar, maa jeg erklære, at de vistnok ville være meget byrdefulde for Fabrikationen, men det kan jo gerne være, at man efter at have høstet Erfaring, vil kunne lempe disse Bestemmelser noget.

W. Petersen: Jeg skal udtrykkelig fremhæve, at det Æneste, som man egentlig havde haabet og ventet, var det, som fremhævedes af det ærede kongevalgte Medlem, der havde Ordet efter mig, at Beskatningen skulde indtræde succesfuld, thi det gaar ikke an, at man siger: Nu skulle I paa een gang arbejde under fuld Afgift. Det er allerede blevet fremhævet, at der er saa mange Omstændigheder at tage Hensyn til, at det ikke er let at faae en saadan Produktion til at gaa strax. Det ærede Medlem for 9de Kreds (Strup) har sagt, at det var særligt at fremlokke en Produktion, naar man senere blev nødt til at sætte Prisen ned; men jeg ser virkelig ikke, hvad Fare der er i, at Landmanden skulde begynde at dyrke Røer, thi — den ærede Landmænds Overlegenhed over mig i dette Spørgsmaal naturligvis uførtalt — saavidt jeg veed, er det Æneste, som Røen fordrer, en god Jord, og fremfor Alt en udmærket god Behandling af denne Jord, saa stærk en Behandling, som ingen anden Jord faar; men det kan da ikke siges, at Landet lider Skade derved, at man behandler Jorden udmærket og fremkalder en Produktion, som beoøger dertil. Der blev sagt, at, naar Fabrikerne ikke kunde faae Røer, saa vare de nøbde til at betale dem med høje Priser. Nei, det vilde de tilvisse ikke; thi det kan ikke gaa an at fabrikere Sukker for at sælge det med Tab, saa maa man hellere lade det Hele staa stille og lukke Fabrikken. Til en Besvarelse af Spørgsmaalet, hvorvidt det er Producenten eller Fabrikanten, som betaler Tolden, kunde vi maatte lettere komme, hvis vi gjorde det Lantseperiment, at det ikke, saaledes som det her i Lovudkastet er bestemt, var en Produktbeskatning, men derimod en Raastofbeskatning, der fandt Sted. Lad os tænke os Fabrikken anlagt, og der bliver sagt: I for hver Tønde Røer, Du fjører ind med os Ingen negte, at det er Landmanden, Producenten, som betaler Skatten. — For Øvrigt skal jeg endnu kun udtrykkelig fremhæve, at Danmark er det eneste Land i Verden, hvor man har troet strax at kunne paalægge fuld Told; i alle andre Lande har man